

Karácsonyi és év végi alkalmaink

December 15. 18:00	Karácsonyi koncert a zeneművészeti szakiskola gitárszakos hallgatóival
December 20. 12:00	Gyülekezeti ebéd Előtte Kereskényi Sándor előadása <i>A karácsony a református teológiában</i> címmel
December 24. 14:30	Családok karácsonya
December 25. 10:00	Istentisztelet kórusunk szolgálatával- Úrvacsora
December 25. 18:00	Istentisztelet úrvacsorai közösséggel
December 26. 10:00	Istentisztelet úrvacsorai közösséggel
December 27. 10:00	Istentisztelet
December 27. 18:00	Istentisztelet
December 31. 15:00	Óévzáró istentisztelet
Január 1. 10:00	Újévi istentisztelet
Január 3. 10:00	Istentisztelet
Január 3. 18:00	Istentisztelet

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1,14)

Minden kedves Testvérünknek kegyelemteljes karácsonyt és Isten áldásában gazdag új esztendőt kívánnak a lelkészek és a presbiterek.

REFORMÁTUS HONVÉD TÉR

15.
évfolyam
4. sz.
2015.
december
13.

Szeged-Honvéd Téri Református Egyházközség gyülekezeti lapja

6720 Szeged, Kárász u. 15 * Telefon: 62/ 426 902

E-mail: szeged-honved.ter@reformatus.hu

Honlap: www.honvedter.ref.hu

Karácsonyi gondolatok

„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeesség, és az emberekhez jóakarát.” (Lk 2,14)

Ádvent, karácsony. Az egész világ elcsendesedik, ünnepel, a kereszténység pedig várja Krisztus születését, a régi ígértet beteljesülését. Ha azonban a rádiót vagy televíziót bekapcsoljuk, az újságokat kézbe vesszük, nem a karácsonyról, hanem a migrációról, a terrorizmusról, szörnyű emberi tragédiákról és cselekményekről értesülünk, a kommentátorok erről beszélnek, az átlagembereket ez foglalkoztatja. A kérdés az, hogy mi a fontosabb: amit mi bűnös emberek csinálunk itt saját világunkban, vagy az isteni kijelentés és ígértet: „Dicsőség a magasságban az Istennek, és a földön békeesség, és az emberekhez jóakarát”?

Hogy jutottunk ideig? Minek a következménye mindaz, ami ma körülvesz bennünket? Egyértelműen az emberiség bűne-e, és nem a különböző vallásoké, melynek törvényeit és torzításait a legtöbb esetben mi követtük el? Ne higgyük, és ne mondjuk azt, hogy a kereszténység ebben vétlen. Mi a legnagyobb baj a világban? Amikor egyes vélemények szerint túlnépesedett a Föld (ne felejtjük az isteni parancsot: sokasodjatok és szaporodjatok!), az elfogulatlan tudósok szerint a ma élő emberiség dupláját is képesek lennénk eltartani, amennyiben sikerülne az elosztást igazságossá tenni. Ha igaz a statisztika, a megtermelt javak 90%-án ma az emberiség 5%-a osztozik, miközben milliók éhen halnak. A törpe kisebbség, bizonyos esetekben magunkat is beleértve, felesleges javakban dúskál és pazarol. Ez az igazságtalanság és az anyagi javak mindenek

Angyalok húznak a világ fölött.
Hírét hozzák, hogy földre szállt a béke!
Megszületett az Igazság, a Jóság,
akit úgy vártunk: megszületett végre! (Wass Albert:
Karácsonyi versek)

Kisimre Ferenc

Szilágyi Domokos: Karácsony

A puha hóban, csillagokban,
az ünnepi foszlós kalácson
láthatatlanul ott a jel,
hogyan van újra a karácsony.

Mint szomjazónak a pohár víz,
úgy kell mindig e kis melegség,
hisz arra született az ember,
hogyan szeressen és szeressék.

S hogy ne a hóban, csillagokban,
ne ünnepi foszlós kalácson,
ne díszített fákon, hanem
a szívekben legyen karácsony.

A parókia és rövid története

A kora eklektikus ház 1872-ben Herzl Fülöp városi tiszti főorvos és családja részére épült. A főépület utcai frontja kéttraktusos. A pilaszterekkel (féloszlopokkal) tagolt kapualjból nyílik a mives, kovácsoltvas korláttal, díszítőfestéssel és kettős üvegtetővel ékes háromkarú lépcsőház oszlopcsarnokos fogadótérrel. Az emelet lakásai kőkonzolos függőfolyosón közelíthetők meg. Tágas kapualj vezet át a hátsó udvarra, amelyre már a főépület szerény homlokzattal néz. Itt volt az istálló, a kocsiszín, az elbontott házmesteri lakás, s a később kialakított fényképészműterem vasvázás üvegtetővel.

Utcai homlokzatát klasszikus elemekből szerkesztették. A kerékvetős kapubejárat és az üzletportálok fölött a zárókő – csigavonalas konzol tartotta fiúfigura. A földszinti nyílásokat és az épületet magát posztamensen álló toszkán pilaszterek szegélyezik, az emeletieket pedig volutás (görbe vonalú épületelem) jón stílusúak.

A Herzl-házban egymás után több kávéház nyílt. 1912-ben dr. Goldschmidt György a hátsó udvarban emeletes fényírdát és mosókonyhát építtetett. A fényképészeti műteremben 1913-tól a Vitkay házaspár és Rutkai Aladár dolgozott. A földszinten volt a labor, a váró- és a dolgozószoba, az emeleten az üvegezett műterem öltözővel és mosdóval. Az épületben több iroda is működött, valamint ott dolgozott Braun János hangszerkészítő mester is. Az ő unokája volt Berczeli Anselm Károly, aki *Mesterbegezdű* című regényében állít emléket nagyapja műhelyének.

1926-ban Lichtenegger Gyuláné Csorja Zsuzsanna a Szegedi Református Egyházközségnek ajándékozta az épületet. Az 1920-as trianoni békeszerződés következtében Szegedre került a kolozsvári egyetem, így hirtelen megnőtt az itt tanuló református hallgatók és

tanárok száma. Az otthon a nemzeti és vallásos érzés mélyítésére, valamint a szegény sorsú diákok megsegítésére is súlyt helyezett. Itt alakult meg Bakó László vezetésével a Bethlen Gábor Kör is, az emeleten tartották összejöveleiket. Sok író meghívtak, többek között Móricz Zsigmondot, aki 1940. január 12-én tartott előadást *Irodalmi és magyar sorsproblémák* címmel.

Az államosítás azután igen nehéz helyzetbe hozta a gyülekezetet, hiszen csak a belső udvarban levő irodák maradtak meg. Lakókat telepítettek be. A rendszerváltozás után szakaszonként kaptak vissza az épületrészeket az egyházközség. Hálát adunk Istennek, hogy 2015. október 26-tól, gyülekezetünk történetében először, van parókiánk.

Takó Edit

Ady Endre: Az Úr érkezése

Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborús éjjel.

És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.

Karácsonyi áldás – a születés

Nem tudom valaki próbálta-e már összeszámolni a karácsonyi ünnepre használt jelzőket. Vagy egyáltalán meg lehetne-e ezt tenni, hiszen a régiék mellett mindig újak is jelentkeznek. Mai csillogó-villogó világunkban is ez történik. November elején teljes gőzzel induló karácsonyi vásárlási forgatagban a kereskedelem igyekszik bennünket meggyőzni arról, hogy idejében szerezzük be a „lelkünket is melengető” téli holmikat, meg a „fölülmúlhatatlan karácsonyi érzést kínáló” italokat... Elgondolkodom, vajon mi vezérelte a portékájukat kínáló árusokat arra, hogy a fölülmúlhatatlan és a lelkünket is melengető kifejezéseket odabiggyesztették a whiskys üvegek vagy a műanyag borítású téli cipellők mellé? Az biztos, hogy nem vártak adventig, igyekeztek előre hozni a karácsonyig tartó lelki elmélyülés, várakozás időszakát. Azzal viszont nyilván nincsenek tisztában, hogy ebben az évben is adtak egy pofont ennek a csodálatos keresztény ünnepnek.

Merthogy számunkra, akik hisszük az Urat, Jézus Krisztus születése egészen más aspektusokból „fölülmúlhatatlan”. Nekünk elsősorban az a csoda, a másként ki sem fejezhető esemény, hogy megszületett a Megváltó. Isten elküldte Fiát közénk, hogy egyszerű emberként éljen a Földön, meg- és átélje azokat a mindennapi élményeket, amelyekkel találkozunk hétköznapijainkban. Azután pedig az emberi gyarlóság, a rosszindulat, árulás nyomán elveszítjük Őt. De nem örökre, hiszen mi tudjuk, hisszük, hogy egyszer eljön dicsőséges visszatérése.

Ezért jelent számomra fölülmúlhatatlan csodát maga a születés, az ember röpke földi pályájának kezdete. Mária Fiának világra jötté mindnyájunk számára ünnep, a napjainkban tapasztalható, néha furcsa „körítésekkel” együtt. El kell fogadnunk, mert más választásunk nincs, hogy a karácsonyra ráaggatott jelzők néha ugyan nem oda valók, de a legtöbb esetben a jóindulat, a szeretet vezérli őket. Nagyjaink ezt mennyire szépen meg tudták fogalmazni! Például imígyen:

feletti imádata okozza a háborúkat, a borzalmakat, az irigységet és a gyűlölködést.

Beszéljünk a szűkebb környezetünk gondjairól. Európa keresztyén kontinens volt, s ma egyes országai ezt szégyellik, sőt tagadják. Ott még az is előfordul, hogy köztéren nem állítanak karácsonyfát (ami ugyan nem bibliai szimbólum, utólag, egy bizonyos kultúrkörben találták ki), hogy meg ne sértsék a más valláshoz tartozókat. A keresztyénség európai története nem makulátlan. Gondoljunk az inkvizícióra vagy Amerika ősi kultúráinak Isten nevében történt kiirtására. És min alapul a nyugati világ mai gazdagsága? Amerikában a rabszolgaságon, Európában a gyarmatok kifosztásán. Ma pedig a migránsokat állítják be minden rossz okozóinak. Hadd idézzem a Bibliát: „Ne ítéld, hogy ne ítéltess!” Nekünk egyetlen embert sincs jogunk elítélni, mivel nem ismerjük körülményeit, és nem tudjuk, kit mire biztattak fel. Ezzel természetesen nem akarom azt mondani, hogy a terrorcselekményeket támogatnám, csupán azt, nézzünk magunkba, és próbáljuk karácsony legfőbb parancsolatát – a szeretetre szólót – mindenkinek fölé helyezni.

Hinnünk kell abban, hogy Jézus nem hiába született, és a golgotai kereszten nem hiába halt meg érettünk, s igyekeznünk kell – Istenre bízva a sorsunkat – minden emberhez kegyelemmel és szeretettel közeledni. Van egy református ének, abból hadd idézzek: „Áldj meg oly kegyességgel, hogy higgyek és szóljak, hűségedre hűséggel másokat unszoljak”. Meggyőződésem, hogy minden ember ugyanazt az Istent keresi tételes vallási meggyőződésétől függetlenül. Van, aki helyes úton, van, aki nagyon helytelen úton jár. Egyet azonban el kell fogadnunk: ha a cél ugyanaz is, az út lehet többféle, igyekezzünk a legegyszerűsebb úton és a legalázatosabb szeretettel járni, és imádkozzunk az Úristenhez, hogy karácsonykor az Ő akarata, bölcsessége és kegyelme érvényesüljön, és ne a mi Sátán által sugallt önző szempontjaink.

Kováts Gábor

Egy keresztyén roma szakkollégista az ünnepről

Miért is számít ünnepnek az ünnep? Mi emeli ki a többi hétköznap közül? Az, hogy nem gondolunk az utána következő napok vagy hetek terheire és tennivalóira. Mondják is emiatt, hogy igazán ünnepelni kevesen tudunk. Ha mindezt meg tudjuk tenni, a jelen pillanatban vagyunk. Ez így önmagában talán nem is elég. Mit ér a jelenlét közösség nélkül, ha nem oszthatjuk meg mással mindazt, ami számunkra fontos, és más sem tudja ezt megtenni? Ami a legfontosabb, hogy legyen egy közösség, legyen az akár csak egy ember is, aki segít kiemelni a hétköznapokból azt a bizonyos napot. Nézzünk körbe, és ha jól figyelünk, láthatjuk, sokaknak nincs ott a szerető család biztonságot adó ölelése. Az árvagyerekek, özvegyek, hajléktalanok vagy akár a társas magányban élők számára hol marad mindez? Karácsonykor minden csillog, mivel ez vonzza a tekintetünket. Ha tompítjuk a csillogást, akkor a valóságban vajon hányan is tudunk igazán ünnepelni? Mindenki megtalálhatja azt a közösséget, ahol békére lelhet, ahol a kölcsönösség jegyében akár a legcsekélyebb mértékben is adhat és kaphat. Hogy mindez mit is jelent? Sokak számára mindent.

Szeretném hinni, hogy minden egyes nap áldás az életben, és nem csak külön napokon tudunk figyelmet szentelni azokra, akik körülöttünk vannak, és azokra, akik rászorulnak. A karácsony a testté vált szeretet (Jézus) ünnepe. Közösséget teremthetünk bárhol, bárkivel, csak higgyük el karácsony üzenetét.

Kocsis Krisztián PhD-hallgató, Neurológiai Klinika

